

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาไทย มุ่งให้ผู้เรียน มีพัฒนาการทางภาษาไทยในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่าน แสวงหาความรู้ และมีเหตุผลตั้งคำถามของสุชาติ ใจภักดี (2540, หน้า 101 – 102) ที่ให้ความสำคัญของการอ่านว่า การส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่านจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีการพัฒนาศักยภาพของตนเอง และจะช่วยให้เป็นคนที่มีความรู้ เพราะคุณภาพของคนจะเป็นปัจจัยชี้วัดว่าจะสามารถสร้างความเจริญให้แก่ชาติบ้านเมืองได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2539, หน้า 1) ที่ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้อง จึงจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ ก็จะช่วยให้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย ฉะนั้นผู้ที่อ่านออกเขียนได้และมีความเข้าใจในการอ่านก็เป็นเบื้องต้นแห่งการพัฒนาตนเองอย่างถูกต้อง

วิชาภาษาไทยจึงเป็นวิชาพื้นฐานที่สำคัญที่เด็กไทยและคนไทยทั้งชาติควรตระหนักในบทบาทสำคัญของภาษาไทย ในการจัดการศึกษาของชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงจัดวิชาภาษาไทยเป็นสาระการเรียนรู้สาระหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 วิชาภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้จัดทำเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้เรียกว่ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง สาระการดู และการพูด สาระหลักการใช้ภาษา และสาระวรรณคดี และวรรณกรรม สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (กรมวิชาการ. 2544 : 19) การเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น ครูผู้สอนต้องฝึกทักษะพื้นฐานแก่นักเรียนทั้งการดู การอ่าน การฟัง การพูดและการเขียนทักษะการอ่านเป็นทักษะสำคัญและใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรพวิทยาการ เพื่อความรู้และความบันเทิงและครูภาษาไทยบางท่านจะใช้วิธีการสอนที่เน้นเพียงรายละเอียดของเนื้อหามากกว่า การฝึกสรุปใจความสำคัญของเรื่องหรือความคิดรวบยอดจากเรื่องที่อ่านซึ่งควรมีการแก้ไขปัญหาในเรื่องการอ่านจับใจความสำคัญ เพราะการอ่านเป็นทักษะที่ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ จะต้องมีการเรียน การฝึกฝนให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านเกิดความเพลิดเพลินในการอ่าน และสามารถพัฒนาการอ่านของตน

ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น แม้นมาศ ชาลิต (แสงระวี ฌรงคะชวณะ, 2542 : 11 ; อ้างอิงจาก แม้นมาศ ชาลิต, 2530. วิธีสร้างความสนใจในการอ่านในการสร้างสังคมการอ่านและการใช้สารสนเทศ : Toward of Reading and Information Society, หน้า 245-246) การอ่านนับได้ว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดของผู้ใฝ่หาความรู้ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียน นักศึกษา นักค้นคว้า หรือบุคคลทั่วไป การอ่านนั้นนอกจากจะมีบทบาทในการศึกษาเนื้อหาวิชาทุกประเภทแล้ว ยังช่วยให้มนุษย์ฉลาด สามารถเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ อันมีผลต่อพัฒนาการของมนุษย์ ทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม จึงถือได้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเสาะแสวงหาความรู้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุติ ภูประดิษฐ์, 2541 : 1)

เมื่อการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้แล้ว ในการพัฒนามนุษย์ก็ควรเริ่มพัฒนาตั้งแต่ต้น โดยเฉพาะเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาที่สามารถอ่านออกเขียนได้ ควรฝึกให้เห็นความสำคัญของการอ่านและอ่านให้เข้าใจเพื่อเป็นบันไดไปสู่การสื่อสารที่ทันสมัยต่อไป การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นมีไชแต่เพียงผู้อ่าน อ่านได้ถูกต้องรวดเร็ว หรือจดจำสิ่งที่อ่านเท่านั้น ผู้อ่านจะต้องอ่านเป็นดังที่ พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ(2539, หน้า 46 – 50)ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านไว้ว่า การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นเป็นสิ่งที่ฝึกฝนกันได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับหลักในการอ่าน ดังนี้ 1) อ่านได้เรื่องราว จับสาระสำคัญต่างๆ ได้ ผู้ที่อ่านหนังสือเป็นย่อมสามารถอ่านได้รวดเร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถจับใจความได้ครบถ้วน เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถจับใจความได้ครบถ้วน เข้าใจและเข้าถึงความประสงค์ อารมณ์ และเจตคติของผู้แต่งซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ลึกซึ้ง 2) อ่านแล้วแสดง ความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตนอ่านได้สามารถแยกแยะลงไปได้ว่ามีความคิดเห็นคล้ายตามประเด็นไหน ขัดแย้งส่วนไหน หรือมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอย่างไร 3) อ่านแล้วได้รสชาติจากการอ่านสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อศิลปะการประพันธ์ได้ ในขั้นนี้ผู้อ่านจะต้องมีประสบการณ์ในการอ่านมากจึงจะสามารถวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์หรือแนวการเขียนของงานเขียนแต่ละชิ้นได้ 4) ประเมินค่าสิ่งที่ตนอ่านได้อย่างเที่ยงธรรมสามารถวิพากษ์หรือประเมินค่าของเรื่องที่อ่านในแง่มุมต่างๆ อย่างเป็นธรรม หรือสามารถเปรียบเทียบคุณค่าของหนังสือเล่มที่อ่านกับเล่มอื่นๆได้ จะเห็นได้ว่าจุดสำคัญของการอ่านทั้งหมดนั้นก็คือ ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่อ่าน ความเข้าใจในการอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการในการใช้ความคิด ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และประสบการณ์เดิมอันได้แก่ความรู้ด้านคำศัพท์ มโนทัศน์ และความคิดต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของจอห์นตัน (Johnston, 1983, p. 17) ที่ว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสิ่งที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยโครงสร้างของความรู้เดิม ตัวชี้แนะภายในบทอ่านและกลวิธีต่างๆ ผู้อ่านจึงจะสามารถสร้างความหมายนั้นได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอบถามกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นต้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2548 พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่านักเรียน

ต้องผ่านจุดประสงค์ด้านการอ่านไม่น้อยกว่า 50 % และเมื่อหาสาเหตุของปัญหาพบว่ามาจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่

1. ปัญหาจากมีนักเรียนจำนวนมากในแต่ละห้อง คือมีประมาณเฉลี่ยห้องละ 48 คน ซึ่งผู้วิจัยรับผิดชอบสอน จำนวน 3 ห้องเรียน

2. ปัญหาจากเวลาเรียนน้อยลง ในระดับชั้นช่วงชั้นที่ 3 (ต้น 1 – ต้น 3)มีเวลาสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง

3. สมรรถภาพที่มีปัญหา ได้แก่ ทักษะการอ่านภาษาไทย จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และสภาพการเรียนการสอนทุกวันนี้ พบว่า ปัญหาสำคัญในการอ่านคือยังมีนักเรียนอีกจำนวนมากที่อ่านหนังสือไม่เป็นคืออ่านแล้วไม่สามารถจับใจความของเรื่องที่อ่านได้

4. ปัญหาด้านนักเรียนมีเจตคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย

มีผลงานการวิจัยของผู้วิจัยหลายท่านที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา ผลวิจัยที่พบ พอสรุปได้ว่าผู้เรียนที่สอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบวิธีปกติ ได้แก่ นิลวรรณ สิทธิอาษา (2539) ธวัชพร หอมวงษ์ (2541) อภิวันท์ บัณฑิตศักดิ์ (2543) กิ่งแก้ว ป็องแก้ว (2545) จันทราวดี กองเงิน (2547)

จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจและหาแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพการอ่านของนักเรียน โดยมุ่งปรับปรุงแนวการสอนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการอ่าน การสอนที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่าน และปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการอ่านได้ มีงานวิจัยของ อรวรรณ บรรจงสวัสดิ์(2533)สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์(2534)และนิลวรรณ สิทธิอาษา(2539) กล่าวถึงการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญาเป็นวิธีหนึ่งที่จะเป็นแนวทางในการส่งเสริมการอ่านอย่างเป็นระบบและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการคิดเพื่อที่จะรู้จักคิดด้วยตนเอง เพราะการอ่านเป็นทักษะที่ต้องอาศัยกระบวนการคิดปฏิสัมพันธ์ทางภาษา เพื่อสร้างให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน นักเรียนสามารถเลือกกลวิธีอ่านชนิดต่างๆ เพื่อจัดระบบความคิด และตรวจสอบความเข้าใจของตนเองได้ทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ และจะเลือกใช้กลวิธีอ่านให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อตนเอง การสอนทักษะการอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการอ่านให้สูงขึ้น รู้จักประมวลความคิดอย่างเป็นระบบ วิธีการสอน จะเป็นการเสนอขั้นตอนที่ทำให้นักเรียนเป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนสามารถควบคุมการเรียนรู้และประเมินผลการอ่านได้ด้วยตนเอง วิธีการเหล่านี้จะส่งผลให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ ทำให้ผลสัมฤทธิ์การอ่านสูงขึ้น เมื่อนักเรียนเห็นความสำคัญของการอ่านเห็นประโยชน์และคุณค่าจากการเรียน เจตคติที่ดีต่อการอ่านก็จะเกิดขึ้นทำให้นักเรียนรักการอ่านต่อไป

เพื่อให้สอดคล้องกับจุดหมายและแนวดำเนินการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่ส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และเพื่อแก้ปัญหาการอ่านของนักเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสอนอ่านภาษาไทยตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา เพราะถ้านักเรียนได้ฝึกการอ่านตามขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีอภิปัญญาแล้ว คาดว่าจะทำให้ผลการจัดการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทยและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนแบบปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในการที่จะปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบการสอนทักษะการอ่าน เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการสอนและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียน
2. ผลการวิจัยใช้เป็นแนวทางในการสร้าง และปรับปรุงสื่อทางการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาการอ่านให้เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ขอบเขตเนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา สร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ที่เรียนรายวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ท 32110ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 110 คน ในการจัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนจะจัดคละกันตามระดับผลการเรียน แต่ละห้องจะมีระดับผลการเรียนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ที่เรียนรายวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ท 32110 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มได้กลุ่ม ตัวอย่าง 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 35 คน โดยใช้ การสอนตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 35คน โดยใช้ การสอนแบบปกติ

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอน แบ่งเป็น 2 แบบ

3.1.1 การสอนตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา

3.1.2 การสอนแบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย

3.2.2 เจตคติต่อการอ่านภาษาไทย

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การอ่าน หมายถึง การถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรเป็นแนวคิด และจับใจความ สำคัญของผู้เขียนได้ สามารถรวบรวมความได้รวดเร็วและถูกต้อง

อภิปัญญา หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนซึ่งแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจใน กระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง เป็นการใช้ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีต่างๆ ที่จะนำ ไปใช้ในการแก้ปัญหาในขณะที่เรียน และสามารถเลือกใช้วิธีการได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ รวมถึงความสามารถในการวางแผน ควบคุม ตรวจสอบ และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง

ทฤษฎีอภิปัญญา หมายถึง ข้อเสนอที่อธิบายถึงการคิดของบุคคลในลักษณะที่บุคคลมี การตระหนักรู้ถึงกระบวนการคิดของตนเองสามารถวางแผนควบคุม ตรวจสอบและประเมินการคิด ของตนเองได้ มีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีต่างๆและสามารถเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนสามารถ ควบคุมตรวจสอบวิธีเหล่านั้นและรู้ว่าจะใช้กลวิธีใดเมื่อไร ใช้อย่างไร เหตุใดจึงต้องใช้ โดยยึด หลักการที่เกี่ยวกับการคิดและความสามารถในการตระหนักรู้ และควบคุมการคิด การเรียนรู้ ของตนเองเป็นสำคัญ

การสอนตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มีขั้นตอนการฝึกให้ผู้เรียนคิดเป็น ด้วยการสอนให้ตระหนักถึงความคิดหรือวิธีในการคิดของตนเองในขณะที่อ่าน และสามารถควบคุมการใช้กลวิธีในการอ่านได้อย่างเหมาะสม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ

การสอนแบบปกติ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ดำเนินการตามรูปแบบของฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสอนโดยใช้การบรรยาย การอภิปรายซักถามหรือจัดกิจกรรมอื่นๆตามความเหมาะสม

ผลการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาไทย หมายถึง ผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทยและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย โดยมีรายละเอียด คือ

1. ผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่วัดจากพฤติกรรมที่นักเรียนสามารถแสดงออกได้หลังจากศึกษาบทเรียนแล้ว พฤติกรรมที่บ่งถึงความเข้าใจ มีดังนี้

1.1 การจับใจความ หมายถึง การทำความเข้าใจกับเนื้อหาในส่วนรวมของงานเขียน ผู้อ่านต้องตอบให้ได้ว่างานเขียนนั้นเป็นเรื่องของใคร เกี่ยวกับอะไร เกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

1.2 การสรุปความ หมายถึง ความสามารถในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของข้อความ โดยพิจารณาจากความหมายที่ซ่อนอยู่ในข้อความ ซึ่งจะเป็นส่วนที่ช่วยให้สามารถสรุปความได้อย่างถูกต้อง

1.3 การขยายความ หมายถึง ความสามารถในการขยายเรื่อง หรือเหตุการณ์ตามนัยของเรื่อง

1.4 การแปลความ หมายถึง ความสามารถแปลความหมายของสิ่งต่างๆ โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่อง ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีกับเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะ

1.5 การอ่านตีความ หมายถึง การอ่านที่นักเรียนต้องเสาะแสวงหาความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ในข้อความที่ปรากฏอยู่ ซึ่งผู้เขียนไม่ได้กล่าวออกมาโดยตรง โดยใช้ความรู้และประสบการณ์รวมทั้งความสามารถในการอ่านข้อเท็จจริง ซึ่งประกอบด้วยทักษะย่อย คือ การสรุปและรวบรวมเรื่องที่อ่าน การรู้ความหมายของเรื่องที่อ่าน การคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า การเข้าใจสำนวนภาษา การเปรียบเทียบ การชี้อุปนิสัยของบุคคลในเรื่อง

2. เจตคติต่อการอ่านภาษาไทย หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นทั้งในทางบวกและทางลบของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาไทย ซึ่งวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวิธีลิเคิร์ท โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดสอบหาคุณภาพแล้ว

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลปปลพบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนแบบปกติมีวิธีดำเนินการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เพื่อนำมาเป็นพื้นฐานในการเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลปปลพบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนแบบปกติ ดังนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลการอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลปปลพบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

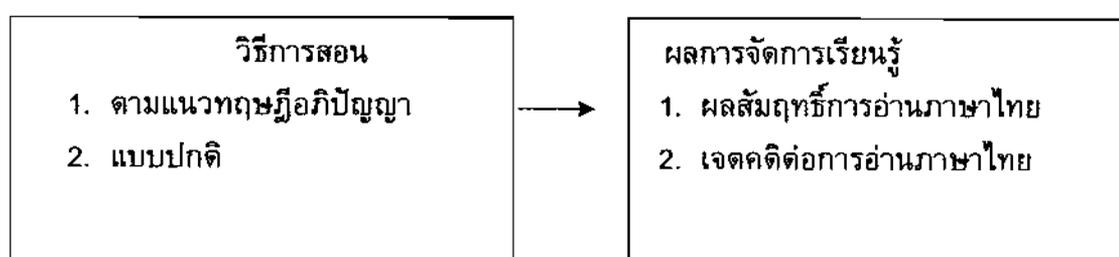
2. การกำหนดกรอบแนวคิด

การกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาการเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลปปลพบุรี ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนแบบปกติ

ผู้วิจัยสังเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี ที่ได้จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลปปลพบุรีที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนแบบปกติ ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา มีผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติ
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญา มีเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี